

torisk. Det vil heraf ses, at det, bortset fra Bestemmelser om Statsborgerretten, hvor vi siden Indfødsretsloven af 1898 har opgivet *jus soli* Princippet til Fordel for *jus sanguinis* Princippet, udelukkende drejer sig om Rettigheder, der enten findes i den danske Grundlov eller den paa Grundloven hvilende Lovgivning, og da i Særdeleshed den sønderjydske Skole- og Kirkelovgivning. Naar det ærede Medlem Hr. Schmidt derfor mener, at den almindelige Tro paa den danske Grundlovs uovertræffelige Liberalitet er en væsentlig Hindring for det, han kalder en god Løsning af Minoritetsspørgsmaalet, er Forholdet jo tværtimod dette, at Grundloven og vor demokratiske Lovgivning har gjort det overflødig at paalægge Danmark internationale Garantiforpligtelser. Dette blev jo ogsaa udtrykkelig fremhævet fra ledende fransk og engelsk Side overfor den danske Delegation paa Fredskonferencen i Paris i Marts 1919.

Men det ærede Medlem Hr. Schmidt nærer jo utvivlsomt langt mere vidtgaaende Ønsker, Ønsker, der ligger ganske udenfor Rammerne af de i de nævnte Fredstraktater indeholdte Forpligtelser. Noget positivt Forslag stillede det ærede Medlem lige saa lidt her som paa andre Omraader, men Meningen var ikke til at tage fejl af. Meningen er et Krav om en international Traktat om Mindretalsbeskyttelse i Lighed med det af Professor, Dr. Laun i Hamborg o. a. udarbejdede Forslag til national Registrering af Statsborgerne gennem Optagelsen af særlige nationale Katastre og dermed Gennemførelsen af en fuldkommen national Autonomi gennem Dannelsen af særlige nationale Kommuner. De af Dr. Laun og lignende internationale Retsautoriteter udarbejdede Forslag gaar ud paa, at fra det Øjeblik Statsborgeren opnaar den politiske Valgretsalder, skal han aflægge en fri national Bekendelse og paa Basis af denne indføres i det nationale Kataster. Paa Grundlag af National-Katastre organiseres en fuldstændig Selvforvaltning paa Økonomiens, Skolens og Kirkens Omraade. Alle Personer, der er indført i saadanne nationale Katastre, danner en offentlig Korporation.

At en Ordning som denne er ganske uanvendelig i de sønderjydske Landsdele, turde det neppe være fornødent at paavise i Enkeltheder. Den er udarbejdet med ganske andre Forhold for Øje. Der blev ved et Forslag som det af Dr. Laun udarbejdede i Særdeleshed tænkt paa det tidligere Folkekonglomerat, som hed det habsburgske Monarki; den passer slet ikke for vore Forhold. Vi er rede til at indrømme

— og det danske Folk har i Gerningen vist, at det var rede hertil — vore tysksindede Medborgere alle Rettigheder og Garantier, som Grundloven hjemler, og som vor demokratiske Lovgivning er en Borgen for, men vi kan ikke skabe en Særløvgivning, der fører til Dannelsen af en Stat i Staten som den, der her vilde blive Tale om, og hvorved der i mangfoldige Henseender vilde blive skabt kunstige Skel, som overhovedet ikke er til Stede i Landsdele, hvor det trods forskelligt nationalpolitisk Sindelag drejer sig om en med Hensyn til Statsborgerret, Race og Religion og for den langt overvejende Dels Vedkommende ogsaa med Hensyn til Sprog ganske ensartet Befolkning.

Hvis man fra dansk Side gik ind paa saadanne Krav, vilde det utvivlsomt medføre meget vidtrækkende Konsekvenser og give Anledning til idelige Indblandinger i indre danske Forhold. Derfor vil der fra dansk Side sikkert være en sluttet og stærk Stemning mod ethvert Forsøg paa at skabe en saadan Gensidigheds-Overenskomst mellem Danmark og Tyskland. Erfaringerne fra Tiden mellem de to slesvigske Krige har tilstrækkeligt belært os om, hvad Udlandets Indblanding i indre danske Forhold førte til, og de Krav om særlige Garantier, som Bismarck i sin Tid stillede ved Forhandlingerne i 1867—68 om Gennemførelsen af Pragerfredens Artikel 5, vilde i Tilfælde af, at man fra dansk Side havde godkendt dem, have gjort tysk Indblanding i indre danske Anliggender permanent. Derfor, og udelukkende derfor, mente Ministeriet Frijs ikke at kunne akkviescere ved de Bismarckske Forlangender.

Vi ønsker fra vor Side aldeles ikke at stille saa vidtgaaende Krav, som der her er Tale om, med Hensyn til de danske Mindretal Syd for den nye Grænse. Hvad vi ønsker, er kun dette, at det tyske Rige i Lovgivning og Administration overfor vore Landsmænd Syd for Grænsen vil følge de samme Principper, som vi anvender overfor de tysksindede Slesvigere, der nu er vore Medborgere. Vi har intet som helst at indvende imod den nye tyske Rigsforfatnings Artikel 113, der tilsiger de nationale Mindretal indenfor det tyske Riges Rammer fuld kulturel Frihed, men ønsker kun, at den maa gennemføres i Praksis i fuldt Omfang; og andre Krav er der mig bekendt heller ikke blevet stillet fra dansk Side dernede.

Det er ikke mere eller mindre detaillerede Bestemmelser i Artikler eller Lovparagraffer, som er det ene saliggørende